

da han for nogle Aar siden blev ansat, ligeledes fik Sukker, saaledes som Havnefogeden havde faaet det i mange Aar. Han sendte det tilbage og sagde: Nej Tak, jeg skal ikke have noget. Han ønskede ikke, at man skulde opfatte disse Gaver som værende en Velvillie, der krævede Velvilliegen. Og jeg tror, at mange mener som jeg.

Det, der gives til Fordeling til Statens og Kommunens Embedsmænd, er en Biting; men for mig har det været Hovedsagen at paapege, at Bestyrelsen ved at uddele disse Gaver berøver Sukkerroedyrkerne en større Andel af Overskuddet end den Smule Sukkerroeaffald, som der har været saa megen Tale om her.....

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Bresemann: Ja, om to eller maaske tre Minutter.

Den højtærede Minister udtalte nogle meget alvorlige Ord, fordi der blandt Embedsmændene var nævnt Tolderne, idet der er faldet en Udtalelse om, at Tolderne intet havde faaet tilbudt eller modtaget. Jeg har aldrig tænkt paa at angribe hverken Toldere eller andre Embedsmænd, men kun Sukkerfabrikkernes Ledelse. Min Synd kan ikke være særlig stor, men jeg skal gerne gøre Afbigt, hvis jeg overfor en enkelt Etat har taget Fejl, det var ikke slemt for mig hverken at tage Fejl eller at gøre Undskyldning. Nu har den højtærede Minister imidlertid erklæret, at der skal værksættes en Undersøgelse, det vil formentlig ske under retslige Former, og jeg imødeser uden Uro en saadan Undersøgelse og skal lade være at fremlægge de Dokumenter, der ellers kunde oplyse Sagen, da de vel nærmest hører hjemme under den retslige Undersøgelse.

Saa sluttede den højtærede Minister med den Udtalelse: Viser det sig, at han — det vil sige mig — har Uret i dette Forhold vedrørende Sukkerfordelingen, vil det ærede Medlem ikke være i Tvivl om, hvilken Dom Offentligheden paa dette Grundlag bliver nødt til at fælde over ham i denne Sag. Den højtærede Minister skal ikke være ængstelig. Det gaar mig ikke saa galt, som det gik ham i Fjor, da han var underkastet Offentlighedens Dom. Den højtærede Indenrigsminister havde i min Valgkreds udtalt sig ret alvorligt om radikale og socialdemokratiske Tillidsmænd og Ledere i deres Forhold til Landmandsbanken. Den højtærede Indenrigsminister har aldrig oplyst, hvem

det var, han tænkte paa af de radikale Ledere, jeg gaar derfor med god Grund ud fra, at det er Usandhed, at der ikke var nogen af dem ment; derimod lykkedes det for den højtærede Indenrigsminister at nævne en Socialdemokrat, som han mente i en privat Samtale havde givet ham Anledning til at udtale sig, som han havde. Den enes Ja staar mod den andens Nej. Jeg kender begge de Herrer, og jeg ved godt, hvis Ja er rigtigt, og hvis Nej er forkert, men hele det Spørgsmaal gav Anledning til meget Skriveri, og hele det Spørgsmaal endte med, at der blev afsagt det, som den højtærede Indenrigsminister kalder Offentlighedens Dom, Domen over den højtærede Indenrigsminister, og denne Dom er ikke indanket for nogen anden Domstol. Det har der været rig Lejlighed til at gøre, men den højtærede Indenrigsminister har ikke indanket denne Dom for nogen anden Domstol, den staar derfor fast, den staar som mejslet i Granit, og den lød med en Omskrivning til en mildere Ordlyd kort og godt saaledes: Hr. Minister, De lyver!

Formanden: Denne Udtalelse burde det ærede Medlem ikke have fremsat.

Indenrigsministeren (Kraah): Jeg skal, naar jeg senere faar Ordet under denne Forhandling, komme nærmere ind paa den Tale, som det ærede Medlem Hr. Bresemann her holdt, og som jo betegner et fuldkomment Unikum i Retning af Sigtelser mod navngivne Personer. Jeg forstaaer særdeles vel, at det ærede Medlem nu følte sig foranlediget til at holde sig lidt i Baggrunden i Anledning af de Udtalelser overfor bestemte Klasser af Embedsmænd, som han havde fremsat i Nakskov Byraad, og som jeg fandt mig foranlediget til at fremdrage her, og jeg skal i og for sig ogsaa anerkende den Tendens, som det ærede Medlem derigennem har tilkendegivet. Nu vil det jo af den nærmere Behandling af hele denne Sag fremgaa, med hvilken Ret det ærede Medlem har udtalt følgende: Det ser mærkeligt ud, at man fordeler Sukker f. Eks. til Tolderne fra øverst til nederst. Jeg kan jo ikke tænke, at „fra øverst til nederst“ skulde angaa de enkelte Personer, saaledes at det ærede Medlem skulde have tænkt sig dem smurt ind fra øverst til nederst, det er dog vel antagelig ikke det, der er Meningen; Sigtelsen gaar vel ud paa, at det skulde være fra Toldforvalteren til den ringeste Toldskriver ved Nakskov